

Sygn. akt I ACa 104/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SA Wiesława Kuberska
Sędziowie:	SA Jolanta Grzegorzczak (spraw.) SO del. Ryszard Badio
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P. (1)**

przeciwko **M. J. i A. J.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 26 listopada 2013r. sygn. akt I C 571/13

1. **oddala apelację,**

2. **przyznaje i nakazuje wypłacić adwokatowi T. G. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w Ł. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 104/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 kwietnia 2013 r. skierowanym przeciwko pozwanym M. i A. małżonkom J. powódka M. P. (1) domagała się zobowiązania pozwanym do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia przez pozwanym na powódkę własności zabudowanej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), wobec odwołania przez powódkę dokonanej przez nią uprzednio darowizny, z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanych. Powódka podniosła, że w

oświadczeniu złożonym w dniu 29 stycznia 2013 r. odwołała darowiznę, zarzucając obdarowanym, że znęcali się nad nią psychicznie, nie troszczyli się o stan jej zdrowia i potrzeby, ubliżali jej oraz pozbawili powódkę możliwości korzystania z jednego z pokoi w przedmiotowej nieruchomości.

Po rozpoznaniu niniejszej sprawy, wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu, przyznając pełnomocnikowi powódki z urzędu ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.428 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne. W ich świetle Sąd Okręgowy uznał powództwo za niezasadne.

Umową darowizny, sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 21 czerwca 2004 roku M. P. (1) darowała A. i M. małżonkom J. do wspólności ustawowej zabudowaną nieruchomość, stanowiącą działkę gruntu nr (...), położoną w Ł. przy ulicy (...), o powierzchni 47 arów 7 m², dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą nr (...). Jednocześnie A. i M. J. ustanowili na rzecz M. i M. małżonków P. dożywotnią służebność osobistą, polegającą na prawie korzystania przez nich z dwóch pokoi od strony zachodniej i kuchni od strony wschodniej w domu mieszkalnym oraz jednego pomieszczenia w budynku gospodarczym, a także ustalili, że małżonkowie P. będą mieli prawo swobodnego poruszania się po całej nieruchomości. Nadto A. i M. J. zobowiązali się do opieki wobec M. i M. małżonków P. w chorobie i starości.

M. P. (1) nie jest spokrewniona z A. i M. J.. M. J. jest synem sąsiada, z którym powódka pozostawała w przeszłości w dobrych relacjach. Pozwani zamieszkują w spornej nieruchomości wraz z dwojgiem swoich dzieci w wieku 12 i 7 lat.

Pozew wniesiony w tej sprawie jest kolejnym pozewem wniesionym przez M. P. (1) o odwołanie przedmiotowej darowizny. Poprzednie sprawy o odwołanie tej darowizny kończyły się prawomocnym oddaleniem powództwa.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie o sygn. akt I C 82/08 oddalił powództwo M. P. (1) przeciwko M. i A. J. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości, będącej przedmiotem umowy darowizny z dnia 21 czerwca 2004 roku.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygn. akt I C 227/08 również oddalił powództwo M. P. (1) przeciwko M. i A. J. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości, będącej przedmiotem umowy darowizny z dnia 21 czerwca 2004 roku. Wyrokiem z dnia 16 marca 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację M. P. (1) od w/w wyroku Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 17 grudnia 2008 roku.

Natomiast wyrokiem z dnia 29 października 2009 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygn. akt II K 767/08 uznał M. P. (1) winną tego, że w dniu 2 września 2008 roku w Ł. groziła pobiciem M. J., przy czym groźba ta wzbudziła u wymienionego uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary warunkowo zawiesił na 2-letni okres próby. Jednocześnie w okresie próby M. P. (1) została oddana pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązana do przeproszenia M. J. na piśmie w terminie 1 miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku.

Od śmierci męża powódki - M. P. (2) w 2006 roku, M. P. (1) zajmuje w spornej nieruchomości jeden pokój i kuchnię. Drugi z pokoi, który przysługiwał małżonkom P. jest zajęty przez A. i M. J..

Wyrokiem z dnia 29 września 2010 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygn. akt I C 23/10 oddalił powództwo M. P. (1) przeciwko A. i M. J. o eksmisję pozwanych z jednego pokoju o powierzchni 20m², znajdującego się od strony zachodniej w przedmiotowej nieruchomości i wydanie tego pokoju powódce. Wyrokiem z dnia 26 listopada 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację M. P. (1) od w/w wyroku Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 29 września 2010 roku.

Od 2008 roku do chwili obecnej relacje między stronami nie uległy jakiegokolwiek zmianie.

Między M. P. (1), a A. i M. J. nie dochodzi do kłótni, awantur czy też rękoczynów. Jednak strony nie rozmawiają ze sobą. M. P. (1) nie informuje pozwanych o swoich potrzebach, chorobach czy też innych dolegliwościach. Powódka nie prosi obdarowanych o pomoc w czynnościach życia codziennego, jak choćby zrobienie zakupów czy wykupienie leków, ale również nie rozmawia z nimi na temat ewentualnego remontu domu, czy też utrzymania porządku na podwórku. Strony wspólnie ponoszą opłaty za zużyta energię elektryczną i wodę. Na tym tle nie dochodzi między nimi do żadnych sporów.

W przedmiotowej nieruchomości strony korzystają z jednego, wspólnego pieca centralnego ogrzewania, do którego każda ze stron posiada swobodny dostęp. Centralne ogrzewanie zostało zainstalowane z inicjatywy i opłacone ze środków finansowych pozwanych. W pokoju powódki znajduje się kaloryfer żeberkowy, który jest pierwszym w kolejności urządzeniem, do którego dochodzi ciepło z głównego pieca. M. P. (1) dodatkowo używa pieca opalanego olejem, aby podnieść temperaturę powietrza w swoim pokoju. Pozwani używają regularnie centralnego ogrzewania. M. i A. J. wymienili okna w zajmowanych przez siebie pomieszczeniach. Proponowali również wymianę stolarki okiennej w części nieruchomości zajmowanej przez powódkę, jednakże nie wyraziła ona na to zgody.

M. P. (1) korzysta chętnie z pomocy innych osób, m.in. znajomej M. M. (4), która zwykle odwiedza ją raz w tygodniu. Gdy powódka chorowała M. M. (4) przygotowywała posiłki dla powódki. Na przełomie kwietnia i maja 2013 roku inna znajoma powódki - E. R. na prośbę powódki umyła okna i powiesiła firanki w pomieszczeniach zajmowanych przez powódkę, za co otrzymała wynagrodzenie od powódki. Była to jednorazowa pomoc tego typu.

Powódka ma psa, z którym regularnie wychodzi na spacerzy poza teren przedmiotowej nieruchomości. M. P. (1) nie wypuszcza swobodnie psa na podwórko podczas obecności pozwanych w domu, tylko przywiązuje go do ogrodzenia, przy czym sytuacja ta nie jest wynikiem polecenia ze strony M. i A. J.. Pozwani nie mają zwierząt, gdyż ich dzieci miały alergię na zwierzęta, a nadto nie chcą powodować sytuacji konfliktowych z powódką na tym tle.

Latem 2013 roku M. J. pomógł powódce, na jej prośbę i wyniósł jej stary telewizor. Pozwany udzielił również pomocy M. P. (1) w związku z koniecznością wypełnienia deklaracji dotyczących wywozu śmieci. Pozwani są gotowi udzielić pomocy powódce w każdej sytuacji. M. J. deklarował chęć polepszenia stosunków z M. P. (1), jednakże bezskutecznie.

W pismach z dnia 29 stycznia 2013 roku skierowanych do A. i M. J., M. P. (1) zawarła oświadczenie, że odwołała darowiznę z dnia 21 czerwca 2004 roku, powołując się na rażącą niewdzięczność obdarowanych w postaci psychicznego znęcania się nad powódką, unikania przez pozwanych osoby darczyńcy, brak kontaktu i troski o stan zdrowia i potrzeby M. P. (1), ubliżanie oraz pozbawienie przez powódkę możliwości korzystania z jednego z pokoi, zgodnie z treścią służebności osobistej ustanowionej w umowie darowizny. Pozwani otrzymali powyższe pisma w dniu 31 stycznia 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał powództwo za bezzasadne i oddalił je w całości. Sąd I instancji wskazał, że stosownie do treści art. 898 § 1 k.c. darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności, natomiast główne zarzuty mające potwierdzać spełnienie przesłanki z w/w artykułu, a więc niezapewnienie ogrzewania pomieszczeń powódki oraz brak opieki i pomocy w czynnościach życia codziennego, okazały się być nieusprawiedliwione. M. P. (1) nie udowodniła, że zbyt niska temperatura w jej pokoju jest skutkiem celowego działania ze strony pozwanych. Wskazane przez Sąd Okręgowy przy ocenie materiału dowodowego argumenty przemawiające za niezasadnością twierdzeń powódki w tej mierze, zachowują swoją aktualność. W odniesieniu zaś do braku należytej opieki, należy wskazać, że powódka sama stwierdziła, że nie informowała pozwanych o swoich chorobach i potrzebach. M. P. (1) nie ukrywała, że nie chciała utrzymywać kontaktu z M. i A. J., zaś ustalone przez Sąd I instancji fakty potwierdzają, że powódka jest bardziej skłonna do zwrócenia się o pomoc do osób trzecich, niż do obdarowanych, którzy przecież deklarują chęć pomocy powódce w każdej sytuacji. Strony zgodnie wskazały, że relacje między nimi od 2008 roku nie uległy jakiegokolwiek zmianie.

Ponadto Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 899 § 3 k.c. podniósł, że darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Przewidziany w powyższym przepisie termin nie jest terminem przedawnienia, lecz terminem zbliżonym do prekluzji. Został oparty na założeniu, że jeżeli nie dochodzi do odwołania darowizny w ciągu roku, to dzieje się tak dlatego, że darczyńca bądź nie odczuł niewdzięczności, bądź przebaczył obdarowanemu lub też zrzekł się prawa do odwołania darowizny. W związku z powyższym Sąd Okręgowy w tej sprawie oceniał tylko te okoliczności faktyczne, które zaistniały w okresie od dnia 31 stycznia 2012 roku, a jednocześnie nie stanowiły podstawy faktycznej wyroków Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 29 sierpnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt I C 82/08, a także z dnia 17 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt I C 227/08.

Sąd I instancji dodatkowo podniósł, że zgodnie z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą ciężaru dowodu, strona, która wywodzi z danego faktu korzystne dla siebie skutki prawne zobowiązana jest fakt ten udowodnić (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, że M. P. (1) nie wykazała żadnych okoliczności faktycznych, które uzasadniałyby ocenę, że pozwani dopuścili się względem niej we wskazanym okresie rażącej niewdzięczności.

Reasumując, w swych rozważaniach Sąd Okręgowy uznał, że powódka, pomimo ciężącego na niej obowiązku wskazania faktów na poparcie jej twierdzeń, nie wykazała podstawowej przesłanki uzasadniającej jej powództwo – rażącej niewdzięczności ze strony pozwanych i z tych względów oddalił powództwo.

W toku całego postępowania w tej sprawie M. P. (1) korzystała z pomocy prawnej pełnomocnika z urzędu, którego koszty nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części. Dlatego też Sąd Okręgowy działając na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 6, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461) nakazał przyznać i wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika powódki kwotę 4.428 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła powódka, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 227 i 233 k.p.c. polegające na niekompletnym, dowolnym ustaleniu stanu faktycznego, pominięciu podnoszonych przez powódkę twierdzeń, a także - błędnej

ocenie materiału dowodowego i bezpodstawnym odmówieniu dania wiary zeznaniom świadków w kwestii pozostawienia powódki przez pozwanych bez żadnej opieki.

W następstwie powyższych zarzutów powódka zaskarżyła wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania apelacyjnego oraz o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym udzielonej z urzędu powódce w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja skarżącej nie zawiera zarzutów, które pozwalałyby na zmianę zaskarżonego orzeczenia w postulowanym przez nią kierunku.

Sąd Apelacyjny przede wszystkim uznał za chybiony zarzut naruszenia art. 227 i art. 233 k.p.c., który skarżąca upatruje w niekompletnym i dowolnym ustaleniu stanu faktycznego przez Sąd I instancji, a także w pominięciu przez tenże Sąd okoliczności i twierdzeń podnoszonych przez powódkę w jej oświadczeniach dotyczących lekceważenia, obojętności oraz wyrazów wrogości bądź złośliwości ze strony pozwanych względem jej osoby.

Stosownie do treści art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Treść tego przepisu wskazuje zatem na przedmiot postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd, określając, jakie fakty mają „zdatność” dowodową, a więc które zjawiska świata zewnętrznego, jakie okoliczności oraz stany i stosunki mogą być przedmiotem dowodzenia w konkretnym procesie cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., sygn. akt II CKN 683/97, LEX nr 322007). Ocena, które fakty mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, jest uzależniona od tego, jakie to są fakty, a także od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, którą zastosowano przy rozstrzygnięciu sprawy. Stan faktyczny w każdym postępowaniu jest oceniany w aspekcie przepisów prawa materialnego. Przepisy te wyznaczają zakres koniecznych ustaleń faktycznych, które powinny być w sprawie dokonane. Przepisy prawa materialnego mają też decydujące znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2000 r., sygn. akt I CKN 975/98, LEX nr 50825).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana w sposób zgodny z art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c., co znalazło swój wyraz w prawidłowym uzasadnieniu wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.). Zaznaczyć przy tym należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, LEX nr 172176). Ocena mocy i wiarygodności dowodów, przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, jest niepełna, itp.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w sposób wszechstronny, bezstronny i zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także - zeznań świadków. Ocena dowodów należy do Sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z przeprowadzonego dowodu można byłoby wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd, do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dojść może tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków

z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych i tylko wtedy przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podnoszone przez powódkę zarzuty stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem przyjętym przez Sąd Okręgowy. Skarżąca nie podniosła żadnych merytorycznych uwag i argumentów, które by wykazały, że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a tym bardziej, że ocena ta zawiera błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, bądź że jest niepełna .

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd I instancji słusznie ocenił wzajemne stosunki między stronami i w sposób właściwy przyjął, że w toku postępowania dowodowego nie potwierdzono żadnych zachowań ze strony pozwanych wobec powódki, które nosiłyby cechy lekceważenia, obojętności czy wręcz wrogości lub złośliwości. Z zebranego w sprawie materiału wynika, że zachowanie pozwanych względem skarżącej było poprawne. Pozwani nieraz wykazywali gotowość niesienia pomocy powódce oraz deklarowali chęć polepszenia z nią stosunków. Świadczy o tym choćby fakt udzielenia pomocy przez pozwanego M. J. przy wyniesieniu starego telewizora należącego do powódki, udzielenia jej pomocy przy wypełnianiu deklaracji dotyczącej wywozu śmieci, czy też zainstalowania w spornej nieruchomości z inicjatywy i za środki finansowe pozwanych wspólnego centralnego ogrzewania. Z drugiej zaś strony, co potwierdziła powódka w swoich zeznaniach, skarżąca nie dała pozwany możliwości niesienia jej pomocy czy świadczenia opieki, jak również nie starała się utrzymywać z nimi kontaktu. Powódka, mimo że miała taką możliwość nie informowała pozwanych o swoich chorobach, potrzebach i innych dolegliwościach. Nie prosiła również obdarowanych o pomoc w czynnościach życia codziennego, jak również w sprawach poważniejszych, dotyczących np. remontu domu czy utrzymania porządku na podwórku. Powódka natomiast chętnie korzystała z pomocy osób trzecich, wolała pomoc z zewnątrz aniżeli zwrócić się o nią do pozwanych. Sąd Okręgowy słusznie podniósł, że należy odróżnić sytuację świadomej odmowy troszczenia się przez pozwanych o powódkę i o jej sprawy, od korzystania przez nią z pomocy osób trzecich, bez informowania A. i M. J. o bieżących potrzebach.

Przedstawione wyżej rozważania odnoszą się jednocześnie do drugiego z podniesionych przez skarżącą zarzutów wskazanych w apelacji, tj. naruszenia art. 227 i art. 233 k.p.c. polegającego na rzekomo błędnej ocenie materiału dowodowego i bezpodstawnym odmówieniu dania wiary zeznaniom świadków M. U., M. M. (4) i E. R. oraz zeznaniom samej powódki, w zakresie wskazującym na pozostawienie jej przez pozwanych bez żadnej opieki, w sytuacji gdy opieki tej wymagała.

Wskazać należy, że zgodnie z przyjętym w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem, tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak też Sąd Najwyższy m. in. w orzeczeniach z dnia:

23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 572/99, LEX nr 53136).

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest przesłanek przemawiających za przyjęciem, że Sąd Okręgowy dokonując oceny zgromadzonych dowodów, w szczególności zeznań świadków M. U., M. M. (4) i E. R., jak i samej powódki, uczynił to w sposób błędny bądź pozbawiony logiki w zakresie wiązania wniosków z zebranymi dowodami. Sąd I instancji słusznie przyjął, dokonując oceny wyżej wskazanych dowodów, że twierdzenia świadków oparte były na informacjach uzyskanych od powódki bądź osób trzecich i pozostawały w opozycji do wiarygodnych twierdzeń pozwanych, natomiast zeznania powódki miały przede wszystkim na celu stworzenie korzystnego dla M. P. (1) obrazu obojętności i wrogości pozwanych względem jej osoby. Zeznania świadków opisujących niewłaściwie i naganne zachowanie pozwanych względem powódki nie znajdują bowiem odzwierciedlenia w rzeczywistym stanie rzeczy. Niewiarygodne są twierdzenia świadka M. M. (4), że powódka w okresie swojej choroby była wyziębiona, wygłodniała i całkowicie pozostawiona samej sobie. Słusznie bowiem zauważył i podkreślił Sąd I instancji, że świadek ten, składając zeznania była absolutnie pewna daty samego zdarzenia, natomiast nie była w stanie podać dalszych szczegółów, które miały w sytuacji choroby powódki istotniejsze znaczenie, tj. jaka to była choroba, czy też jakie wówczas leki skarżąca przyjmowała. Również zeznania pozostałych świadków, jak i samej powódki, w ocenie Sądu Apelacyjnego słusznie zostały pominięte przez Sąd I instancji przy ocenie stanu faktycznego. Albowiem wskazane twierdzenia, że pozwani celowo wychładzają powódkę poprzez nieużywanie centralnego ogrzewania, stoją w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami obdarowanych oraz z zasadami doświadczenia życiowego a także prawidłowego rozumowania, gdyż działając w ten sposób A. i M. J. – z uwagi na sposób zainstalowania w spornej nieruchomości rur doprowadzających ciepło do pokoi, sami czyniliby sobie i swoim małoletnim dzieciom szkodę, poprzez praktycznie całkowite niedogrzewanie pomieszczeń przez nich zajmowanych. Co więcej zeznania świadków i powódki charakteryzują się tym, że w sposób wyraźny zmierzają do ukazania sytuacji powódki w świetle jak najbardziej dla niej korzystnym, przy jednoczesnym jak najgorszym ukazaniu pozwanych. Ponadto zeznania świadka E. R. były oparte na informacjach pochodzących z relacji jej matki G. O., a nie oparte na własnych doświadczeniach świadka. Z tego też względu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy miał podstawy by nie dać wiary zeznaniom świadków M. U., M. M. (4), E. R. oraz powódki, w zakresie w jakim wskazywały na pozostawienie M. P. (1) przez pozwanych bez żadnej opieki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji co do braku istnienia podstaw do uznania, że zachowanie pozwanych względem powódki wypełnia znamiona zwłaszcza rażącej niewdzięczności, tak jak tego wymaga ustawodawca, uzasadniającej odwołanie darowizny. Dlatego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynność adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461).